HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בעבין. ערוכה ומקוטעת כגוסקקות נחות גלי דעתיה דלגמח עצמה: **ללמודין.** כנסכיס בעלמא שלא הקפיד על עירסתם[ו]. ולוגמתו שנינו במועד קטן (פ"ג דף יב.) עושה לו למודין לוחין לגזור שלא יין לנסכותו: **זיעה בעלמא הוה.** ואינו פרי לגרך עליו בורא פרי העץ: **וחומץ ספוניות.** קופי ענבים שאין מתבשלים עולמית ועושים מהן חומץ: **מחייב קרן וחומש.** לשומה ממנו בשוגג: **ור' יהושע פוטר.** דזיעה בעלמא הוא ואין שם תרומה חל עליו ואין לך פרי הניתן למשקה שלא זיעתים ועבדים בלבד והיינו כמר בר רב משי: **טריימ מהו.** מה מברכין עליו. ושם טריימ כל דבר שכתוש קלת ואינו מרוסק: **לא הוה אדעתא דרבא.** לא היה מבין מהו שואל: **ה"ל.** רבינא לההוא מרבנן שאין טריימ אלא שואל: **דקורטמי.** כרכום שכותשים אותו ונותנין בו יין ושותין: **או דשומשמי.** להוליא שמנן: **או דפורצני.** כתשת ענבים לתת לתוך החרצנים מים לעשות ממנו: **ה"ל רבא תשילתא קא אמרת.** מתוך דברי רבינא הבין רבא את השאלה ה"ל דבר מעות שאלתני. כמו ביעי משילתא דשמיטת תוקין (דף נג.): **מוכח נעשות מהן טריימ.** שאינו מפסידה אלמא דשמילתא קלי וכיון דהכי הוא מברכין עליה ב"פ הנך: **שמיפא.** מלשון העשוי מקמח קליות שנתיבשו בתנור בעוד שהשבלים לחים[ז]: **עכס נאכילה עבידי.** ומשילתא קיימא: **שבוחשין.** מגיסין בכף לערבו יפה בתימיו: **ויפוס המלר.** מפורש במסכת פסחים (דף מב:)[ח]: **וכל המשקים שופה.** שלמא לאכילה מכוין ורפואה ממילא הויא הכא נמי לאכילה מכוין (ע): ס"ג **ולריכא דרב ושמואל.** ופ"ג דמניח לענין שבת דאוכל הוא ומותר לאכלו בשבת אלטרוך למימר לטעון ברכה: ס"ג **דסד"א כיון דלרפואה קא מכוין לא נצטרכה קמ"ל כיון דמסתברי מיניה.** שהרי מאכל הוא בעי ברוכי: **ולאכילה** ל"ג ומהלכות גדולות הוא: **דלפיק משמע.** שהוליא כבר והא ולאי ברכה הגונה לבשעבר בעינן שהרי כבר הוציא הלחם הזה מן המלך שהוא בא ליהנות הימנו: **דלמיפ לא מוליאם ממלרים.** וכשנזמרה פרשת בלעם כבר ילאו: **המוליא לך מים.** וכבר הוליא: **ורבי נחמיה סבר דמפיק משמע.** שעתיד להוליא דכתיב המוליא מהכם וכשנזמרה פסוק זה למשה עדיין לא ילאו והמוליא לך מים עדיין היה מוליא כל ימי היותם במדבר: **דלפיקים יכמן.** שהי הוא שהוליאתי מהכם:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכל המשקים וכו' מכוין סס"ד ואחר כך מ"ש ס"ג, ולכ"ה וכו' ברכה סס"ד ואחר כך מ"ש דסד"א: (ב) תוס' ד"ה לחם וכו' וכ"ה בסמ"ק הסבים אלא מפני שהוא עשוי מקמח קליות ומשקין אותו במים ומבשלין אותו כדמבשלין חרצנים ומוליאין ממנו שמן: (ג) תוס' ד"ה לחם וכו' ויש"מ הייבים מלא משום דתנן העושה עיסתו נאנך כדי למלוק פטורה מן החלה לגיא כהו שיעול א"כ הכא: (ד) ד"ה הלי דומא וכו' דאין שכר שלא ויין וכו' ועוד דשמים ג"כ עיין בסוף עמוד זה: (ה) ד"ה ושוין שבוחשין דכי יוסי בר יהודה פליג גבי נותן מים. ג"כ פ' מי שהסתיק סוף פ' קמ: (ו) ד"ה ולי וכו' דיכון שעקרו כ"ל ומיבא דכל נממק: (ז) ד"ה והמניל וכו' דאילו שעקרו כ"ל ומיבא כל נממק: (ח) **בא** ד"ה דפסיפס למתני' דשרי בשבת כיון שעומד לאכילה אע"ג דעיקרו לרפואה אבל דרב:

גליון הש"ס

גמ' וז"ג **סבר המוציא** דמפיק בשמע. ע' עילוין ש"ע ע"ח ופ"ע: רש"י ד"ה בלמודין בנסרים. ע' מ"ע פ"ה מ"ע דכלים: **רש"י** ד"ה **שתיתא מאכל** העשוי כו'. וכ"כ רש"י מלכים ג (יב) [יד]:

מוסף תוספות

א. בתוס' ר"ש הוסיף, דבפ' כל שעה חשבינן להו דזיעה בעלמא ואינו סופג את הארבעים אלא היוצא מן הזיתים ומן הענבים. ב. בתוס' ר"ש הוסיף, דאי לבדו הוא מברך עליו ב"פ הע"ז דאשתני לעלויא כמו שמן זית. ג. בתוס' ר"ש כתב, א"נ י"ל כיון שהמשקה צלול עקרו ע"ש המשקה ולא שייכא לההיא דרב ושמואל דכל דבר שיש בו מחמשת המינים וכ' וראין בו כי אם טעמא בעלמא. ד. בתוס' ר"ש כתב. ועוד דגבי שתית קאמר דברכה מברך שהכל. (ובמהרש"א הגיה בתוס' בשתיתא). ה. בתוס' ר"ש כתב, בריייתא היא בפ' בתרא דשבת גבי פלוגתא דר' וריב"י דפליגי גבי נותן מים למורסן והתם מסיק דאיירי ברכה מדקתני וכו' כתב. וצריכא דרב ושמואל דפשיטא דמתני' שריא ליה בשבת כיון שעומד לאכילה.

מוסף רש"י

ושאר מי פירות של תרומה. מתן מעניים וחיתים שלרכן בכך (חולין קכ:). **ושותין זיתום המצרי.** דבלא רפואה נמי משקה הוא, תנן (שבת קנ:) כל המשקין שותה מדם לרפואה (שבת קנו:). **ב. כיון דאית ליה** הנאה מיניה. לנד הרפואה יש לו הנאת אכילה (ל"ע לז:).

תורה אור השלם

1. לֹא תֹאכַל עָלָיו חָמֵץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מַצּוֹת לֶחֶם עֹנִי כִּי בְחִפָּזוֹן יָצָאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ:
דברים טז ג

2. אֵל מוֹצִיאָם מִמִּצְרָיִם כְּתוֹעֲפֹת רְאֵם לוֹ:
במדבר כג כב

3. הַמּוֹלִיכְךָ בַּמִּדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא נָחָשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְצִמָּאוֹן אֲשֶׁר אֵין מָיִם הַמּוֹצִיא לְךָ מַיִם מִצּוּר הַחַלָּמִישׁ:
דברים ח טו

4. וְלָקַחְתִּי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהָיִיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וִידַעְתֶּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם הַמּוֹצִיא אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלוֹת מִצְרָיִם:
שמות ו ז

רבינו חננאל

מר זוטרא קבע סעודתיה עלויה ובריך עלויה המוציא לחם מן הארץ. דלענין שוורא נהמא אי קבע סעודתיה עליה, בתחלה מברך המוציא ולבסוף שלש ברכות, ויוצא בה ידי חובתו בפסח, מ"ט לחם עוני קרינא ביה. ואי לא קבע סעודתיה עליה, בתחלה בורא מיני מזונות ולבסוף ברכה אחת מעין שלש. **תמרי ועבדינהו** טרימא מברכין עלוייהו **בורא פרי העץ.** אבל דקורטמי דפורצני דשומשמי לא אישיטא, והלכך מברך עלייהו שהכל נהיה בדברו, דתנן ועל כולם אם אמר שהכל יצא. **[שתיתא וכו'.** פי' שתיתא אסורק, והוא הקלי, דעביד במשחא ובמלחא ובקמחא או במיא]. **[ושוין שבוחשין את השתית בשבת.** נתינת השתית בכלי ואח"כ יתן בו חומץ ויערבנו שתי וערב בתרווד, או כיוצא בו כלי הניטל בשבת, וינער את"כ את הכלי לכלי אחר].

מח א ב מיי' פ"ג מהל' ברכות הלכה ט טוש"ע או"ח סימן קסח סעיף טו:
מט ג מיי' פ"ו מהל' ממרים ומלה הל' ו טוש"ע או"ח סי' תסח סעיף ב:
נ ד מיי' פ"ח מהלכות ברכות הלכה ד סמג עשין כו טוש"ע או"ח סי' רכ סעיף ח:
נא ה ו מיי' פ"ח מהל' תרומות הלכה ב:
נב ז מיי' פ"ח מהל' ברכות הל' ד סמג עשין כו טוש"ע או"ח סי' רכ סעיף ז:
נג ח [מיי' פ"ג מהל' ס"ת הל' ג] טוש"ע או"ח סי' רמ סעי' ו:
ט [מיי' פכ"ו מהל' שבת הל' ג] טוש"ע או"ח סי' שכח סעיף יז:
י [מיי' שם הלכה כא]:
נד כ מיי' פכ"ו מהל' שבת הל' כא טוש"ע או"ח סי' שכח סעיף יח:
ל [טוש"ע או"ח סי' לד סעיף ח]:

מסופק אם וילמש"ק חייבין בחלה משום (ג) עושה עיסתו בלק כדי לחלקה פטורין מן החלה דלית בהו שיעורא הכא גבי וילמש"ק נמי פעמים מחלקן שאין משימין שיעור חלה בקדרה אחת לך היה מלרין ליקח חלה בלא ברכה בשביל הספק ולכ דבר שאחלתו סופגנין וסופו עיסה חייבין בחלה ובהמוניא דקיי"ל כרבי יוחנן פרק כל שעה (פסחים לז.) דלפיגי ר' יוחנן ור"ל בשעשה מילפס ופליגי בגלילתו רכה להיינו תחלתו סופגנין וסופו עיסה אם נאפה בתנור או בכירה או בחילפס בלא מיס ושמן דר"ל ס"ל דלא הוה חייב אלא כשנאפה בתנור ואהא קאי מתניתין תחלתו סופגנין וסופו עיסה לחייב בחלה לגבי בחילפס פטור ורבי יוחנן מחייב דשעשה חילפס סופו עיסה קיימן דיה רק שלא יהיו משקין בחילפס דאיכא למיחש לישנא בינוסלמי כל שאחור מחמתו חייב בחלה ומברכין עליו המוציא לגבי חילי"ש אין מברכין עליו המוציא דלא הוי אלא גוזלת בעלמא ומיהו אם קבע סעודתיה עלייהו כמו בפורים מברך המוציא ולכ דבר שתחלתו סופגנין וגם סופו כגון הני סופגנין שמטגנין אותן בשמן שקורין בוגיי"ש [פטורין מן החלה: **מר** זוטרא קבע סעודתיה עלויה. וכן גיל"ש אי קבע סעודתיה עליה מברכין עליה המוציא וכן הכי"ת בפורים שקובעין סעודתן עליהן לברך המוציא בפת שתחלתה כדי לפוטרן מברכה שהיה מסופק אי הוה קביעותייהו קביעות או לא: **האי דובשא דתמרי מברכין עלויה שהכל.** וכן מסקין מכל מיני פירות כר מתירוש וילהל כדתמרין גבי עלה[א] [ולאפוקי מה"ג שפירש דמייירי שנתן לתוכן מיס[ב] ושכר דילן פרס לא מברכין עליו בורא מיני מזונות אלא שהכל ואפי' לרב ושמואל דאמרי כל שיש בו ממשת המינין מברכין עליו בורא מיני מזונות הכא לא הוי אלא כהו ממש שעורים[ג] (ג) ואין שכר אלא טעמא בעלמא ועוד משום שיש בו עלוסי אחריות בפת ועוד בשתיה[ד] קאמר שהכל: **ושוין שבוחשין.** רבי (ד) ור' יוסי פליגי גבי נותן מיס לתוך המורסן[ה] ובקליפה מיירי מדקתני ובושתין ולא קתני לשון גמול ומכי דייקינן הכא: **ואי** ס"ד **לרפואה עבדי ליה רפואה בשבת מי שרי.** דסוכר דכיון (ה) דכל שעקרו לרפואה ואין רגילות לעשותו לגורך אכילה אסור בשבת וכו'. **והא** תנן כל האוכלין וכו'. דמשמע מדנקט כל האוכלין דאפי' (ו) כל שעקרו לרפואה כיון שרגיל לאכילה אפיר דמי מדנקט כל ומסיק הגמרא ולריכא דרב ושמואל דאפילו (ו) דמתניתין שריא אף על פי שעומד לרפואה אבל דרב ושמואל[ו] דמשמעין דלא נימא כיון דעקרו לרפואה לא לגריך עליה כלל קא משמע לן כיון דמתהני מיניה בעי ברוכי ומכל מקום לא יברך אלא שהכל כיון שאינו עשוי לאסוך כי אם לשתות ואם כן כל דבר שיש בו ממשת המינין ואינו עשוי לאסוך כי אם לשתות כגון שכר וכיוצא בו מברך שהכל וכהאי גוונא פסק בה"ג והלכתא מסתברא עבה מברך בורא מיני מזונות קלישתא מברך שהכל ואף על פי שלרפואה נעשית היכא דאית ליה הנאה מיניה מברך: והלכתא

(א) תרומות פי"ג מ"ב סוגין וכו' מכוין סס"ד ואחר כך מ"ש ס"ג, ולכ"ה וכו' ברכה סס"ד ואחר כך מ"ש דסד"א: (ב) תוס' ד"ה לחם וכו' ויש"מ הייבים מלא משום דתנן העושה עיסתו נאנך כדי למלוק פטורה מן החלה לגיא כהו שיעול א"כ הכא: (ג) תוס' ד"ה לחם וכו' דאין שכר שלא ויין וכו' ועוד דשמים ג"כ עיין בסוף עמוד זה: (ד) ד"ה ושוין שבוחשין דכי יוסי בר יהודה פליג גבי נותן מים. ג"כ פ' מי שהסתיק סוף פ' קמ: (ה) ד"ה ולי וכו' דיכון שעקרו כ"ל ומיבא כל נממק: (ו) ד"ה והמניל וכו' דאילו שעקרו כ"ל ומיבא כל נממק: (ז) **בא** ד"ה דפסיפס למתני' דשרי בשבת כיון שעומד לאכילה אע"ג דעיקרו לרפואה אבל דרב: